

Arrest

nr. 133 226 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS loco advocaat H. CHIBANE in aanwezigheid van de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in 2007 en heeft op 2 oktober 2014 een asielaanvraag ingediend. Op 17 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Agadir, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en Sahrawi te zijn. U en uw familie woonden in Gulmim, aan 'de Poort van de Sahara'. Uw vader was een nomade die meestal rondtrok met zijn schapen, uw moeder was huisvrouw. U behaalde uw diploma aan de landbouwschool in Gulmim en een studie van twee jaar. U had geen vaste job, doch u werkte onder andere in de handel, en zorgde voor het onderhoud van een golfterrein.

Sinds 1997-1998 was u als enige in uw familie actief in vergaderingen van de 'Kabila Yagout', de stam, u benoemt het als een partij, waartoe ook u behoorde en waarin gesproken werd over de problemen van de Sahrawi, over de problemen van de dorpelingen, de ruzies etc. Jullie ijverden voor de rechten van de Sahrawi en trokken naar Laayoun om daar manifestaties te organiseren. U zorgde onder andere voor affiches, verspreidde deze en informeerde de mensen aangaande jullie plannen.

In 2005 werd u onder het voorwendsel dat u zich schuldig had gemaakt aan diefstal, u was op dat moment op bezoek bij uw oom in Laayoun, door de politie gearresteerd en gedurende 48 uur vastgehouden. U stelt dat uw activisme aan de grond hiervan lag. U werd voorgeleid voor de rechtbank van eerste aanleg en tot drie maanden detentie in Laayoun veroordeeld.

Na uw vrijlating ging u naar huis terug, uw familie gaf u geld opdat u het land kon verlaten en u contacteerde een reisagent die uw paspoort in orde bracht en begin 2006 verliet u via de luchthaven van Casablanca legaal het land en vloog naar Tunesië, waar u twee maanden verbleef. Vervolgens trok u met een Tunesisch paspoort naar Istanbul, waar u een tweetal maanden verbleef om vervolgens verder te trekken naar Athene, waar u een zestal maanden verbleef. U reisde dan verder naar een eiland en met behulp van een 'Franse kaart' vloog u naar Frankrijk alwaar u twee maanden verbleef om dan in februari 2007 in België aan te komen.

U woonde hier bij een oom die u hielp te voorzien in uw levensbehoeften. Op 1 juli 2009 diende u een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis, dewelke in augustus 2009 onontvankelijk werd verklaard. U diende op 5 november 2009 een nieuwe aanvraag in. In 2011 leerde u hier de Belgische Gina kennen en in november van dat jaar traden jullie religieus in het huwelijk en sloten jullie ook een huwelijkscontract in aanwezigheid van een notaris. Uw aanvraag tot regularisatie werd onvankelijk verklaard op 16 augustus 2012 en er werd u vervolgens een A-kaart uitgereikt.

U stelt in november 2012 legaal naar Marokko te zijn teruggekeerd om uw familie te zien. U bleef er een tweetal weken en kende er geen problemen. U verliet probleemloos het land en kwam terug naar België.

In april 2013 trok u een tweede keer legaal naar Marokko om er deel te nemen aan een vergadering van de Sahrawi in Tan Tan. Deze keer bleef u zo'n zeventien dagen. Tijdens uw bezoek werd u gesurveilleerd door de geheime dienst. Dit leidde u af uit het gegeven dat wanneer u alleen op weg was, u gevolgd werd door een auto en ook tijdens de bijeenkomst merkte u dat er auto's geparkeerd stonden en er naar u werd geïnformeerd. Tevens bezocht u in deze periode uw oom wiens kinderen, die ook tot de Yakout behoorden, gedetineerd waren omwille van hun deelnames aan manifestaties en het feit dat ze informatie onder de mensen verspreidden. Ook dit bezoek werd opgemerkt door de geheime dienst. U werd gedurende 48 uur aangehouden en ondervraagd over uw betrokkenheid bij de vergadering, ze vroegen naar uw rol in kader van de bijeenkomst. Tijdens uw detentie werd u mishandeld. Ondanks dit alles slaagde u er toch in legaal het land weer te verlaten en naar België te komen. Na uw aankomst hier vernam u van uw vader dat de geheime dienst zijn huis had gefouilleerd en vragen over u had gesteld. Hierna kende uw familie geen verdere problemen meer omdat de autoriteiten op de hoogte waren van uw vertrek.

In augustus 2013 werd uw A-kaart niet verlengd en er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. U diende in februari 2014 een nieuwe aanvraag tot regularisatie in, doch deze aanvraag werd niet in overweging genomen. U werd op 11 september 2014 aangetroffen in onwettig verblijf en overgebracht naar het gesloten centrum, waar u op 30 september 2014 een asielaanvraag indiende waardoor een repatriëring voorzien op 2 oktober 2014 diende te worden geannuleerd. U stelt niet naar Marokko terug te kunnen keren uit vrees voor de geheime dienst

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u omwille van uw activiteiten voor de 'Kabila Yakout' in 2005 valselijk te zijn beschuldigd van diefstal en gedurende 48 uur door de politie gedetineerd te zijn geweest. U was op dat moment bij uw oom in Laayoun. Vervolgens diende u voor de rechtbank van eerste aanleg te verschijnen, werd u schuldig bevonden aan het plegen van diefstal en tot drie maanden gevangenis veroordeeld die u uitzat in de 'Zwarte Gevangenis' van Laayoun. Dient te worden opgemerkt dat er zich in dit verband een ernstig geloofwaardigheidsprobleem stelt. Zo repte u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weliswaar over uw detentie van twee dagen, alhoewel u hier stelt dat dit zich in Gulmim afspeelde, doch liet u onvermeld dat u voor de rechtbank bent verschenen en effectief tot drie maanden detentie werd veroordeeld en u die ook heeft uitgezeten. U op deze niet geringe discrepantie gewezen, stelt u dat DVZ u gevraagd had 'te resumeren' en geen details te geven. Erop gewezen dat een veroordeling tot drie maanden nu niet bepaald een onbelangrijk gegeven is, geeft u aan dat de tolk u de vraag niet heeft gesteld. Het hoeft geen betoog dat uw vergoelijking iedere overtuigingskracht ontbeert, u wil immers doen uitschijnen dat u omwille van uw activisme door uw autoriteiten gevisieerd wordt en de vaststelling dat u dan een - volgens u onterechte - detentie van drie maanden onvermeld laat, is dan ook onvergeeflijk. Deze appreciatie wordt ook nog eens onderstreept doordat u stelt in de 'Zwarte Gevangenis' in Laayoun opgesloten te zijn geweest, een detentieplek die een meer dan kwalijke reputatie heeft (zie kopieën info toegevoegd aan uw administratief dossier; CGVS p.2-4). Bovendien hebt u dan het land begin 2006 legaal, met uw eigen paspoort, verlaten, een gegeven dat andermaal uw vrees ten aanzien van uw autoriteiten ondermijnt (CGVS p.3; Verklaring DVZ punt 33).

Verder dient opgemerkt dat uw handelswijze na uw vertrek uit het land bezwaarlijk kan overtuigen. Zo geeft u aan uit vrees voor uw leven Marokko initieel te hebben verlaten, doch neemt u het risico tot twee keer toe legaal naar uw land terug te keren. Een eerste keer ging u in november 2012 terug om uw familie te zien en reisde u legaal het land in en uit en een tweede keer ging u in april 2013. Meer zelfs, deze tweede keer ging u ook om te kunnen deelnemen aan een meeting van de Yakout in Tan Tan. Bovendien bezocht u uw oom wiens kinderen omwille van activiteiten voor Yakout gedetineerd waren. U stelt gesurveilleerd geweest te zijn door de geheime dienst en gedurende 48 gedetineerd te zijn geweest. U gevraagd of er u meegedeeld werd waarom u werd gedetineerd, antwoordt u dat er geen reden opgegeven werd maar herhaalde u tot twee keer toe dat u ondervraagd werd over uw rol in de bijeenkomst en wat de verschillende mensen er deden. U erop gewezen dat u voor DVZ verklaarde dat de achterliggende reden voor uw detentie de beschuldiging was dat u financiële en morele steun verleende aan politieke gevangenen die vastzitten in de gevangenis van Laayoun (over uw deelname aan een samenkomst van Yakout wordt totaal niet gerept), komt u niet veel verder dan te stellen 'ja, maar al vanaf hier (België) geef ik ze steun' (CGVS, p.4; Vragenlijst punt 3 vraag 1), een antwoord dat totaal voorbij gaat aan de aan u gestelde vraag. Daarenboven is het weinig overtuigend dat, mocht u dusdanig een doorn in het oog zijn van uw autoriteiten en ze u op een dusdanige manier zouden viseren, ze u zomaar telkens het land legaal laten in- en uitreizen.

Weinig compatibel met uw vrees voor vervolging is verder de vaststelling dat u, die sinds einde 2007 in België bent, pas op 30 september 2014, en dit pas nadat u overgebracht werd naar een gesloten centrum, asiel hebt aangevraagd. U hier dan ook logischerwijze naar gepeild, stelt u dat u bij aankomst hier opgevangen werd door een oom langs moeders kant en in 2011 hebt u dan uw partner, Gina, leren kennen. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag wordt u deze vraag herhaald en stelt u toen niet op de hoogte te zijn geweest van de mogelijkheid asiel aan te vragen en bovendien had u schrik naar Marokko te worden gerepatriëerd (CGVS p.4-5). Uw schrik voor repatriëring kan bezwaarlijk overtuigen daar u in 2012 vrijwillig uw familie ging bezoeken en u in 2013 dan nog eens terugkeerde om nota bene aan een vergadering/bijeenkomst van Yakout deel te nemen. Een eventuele verklaring dat dit zes/zeven jaar na uw vertrek was, doet hieraan, gezien het profiel dat u zich aanmeet, geen afbreuk. Bovendien kan het niet overtuigen dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een asielprocedure: u geeft immers zelf aan hier opgevangen te zijn geweest door een oom en is het bijgevolg niet logisch dat u zich, eventueel met diens hulp, niet bevraagd zou hebben over de mogelijkheden om hier bescherming, en dus asiel, aan te vragen. Daarenboven blijkt uit uw administratief dossier dat u verschillende keren een aanvraag tot regularisatie hebt ingediend, waaruit

overduidelijk blijkt dat u wel degelijk uw verblijf hier wilde legaliseren en uw weg vond naar de bevoegde instanties.

Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u zich hier in 2009 (Brussel) en in 2012 (Luik) tot de vertegenwoordiging van uw autoriteiten hebt gewend om uw paspoort te vernieuwen en u hier ook in slaagde (zie bundel 'Dossier overgemaakt aan het CGVS', dd. 06.10.2014 punt B 'Andere nuttige documenten'). Uit deze door u gevoerde handelswijze kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de door u beweerde vrees ten aanzien van uw autoriteiten bezwaarlijk kan overtuigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten opgesteld door MINURSO, op naam van u en uw oom, hebben betrekking op het gegeven dat jullie tot Yakout behoren, een louter gegeven dat hier niet ter discussie staat. Het attest van het ACSF stelt dat u bij aankomst in Frankrijk deelgenomen hebt aan 'alle activiteiten' georganiseerd door deze organisatie, niets meer en niets minder en hieruit kan niet worden afgeleid dat u ooit problemen zou hebben gehad. Het door u neergelegde rapport van 'Human Rights Watch' en de internetartikels voegen niets toe aan uw persoonlijke motieven. In uw administratief dossier bevinden zich ook nog kopieën van een aantal pagina's van uw recente paspoort. Deze ondersteunen uw herkomst en persoonsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980; van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.2.1. De aangevoerde “algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel” worden enkel geciteerd en verzoeker zet nergens concreet uiteen waar en hoe deze de bestreden beslissing schenden. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk aangevoerd (RvS 13 februari 2008, nr. 2129).

2.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de

Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.4. Verzoeker herhaalt de feiten en stelt dat deze geloofwaardig zijn. Hij stelt als volgt: *“Verzoeker wenst aan te geven dat hij in België verblijft sinds 2006. Hij heeft verschillende procedures doorlopen in België. Nadien zijn er regularisatiedossiers ingediend, maar zijn verblijfskwestie is niet opgelost geraakt. De eiser vreest een risico ten aanzien van zijn lidmaatschap van de Sahar aanse gemeenschap. Immers, heeft de eiser het onderwerp van een arrestatie in 2005 geweest zijn uitgelegd ; Hij heeft uitgelegd dat na deze arrestatie, hij verkeerd van diefstal werd beschuldigd ; Hij legt eveneens uit het onderwerp van een veroordeling van een straf van drie maanden in Laayoun van de rechtbank van eerste aanleg. Tijdens deze veroordeling, is de eiser slachtoffer van lichamelijke mishandeling geweest ; Hij aldus besloten om Marokko te verlaten teneinde te zijn beschermen; De tegenpartij is van mening dat de aangevoerde elementen niet geloofwaardig zijn; Zij legt uit dat het niet geloofwaardig van de eiser is te zeggen dat laatstgenoemde vervolgingen vreest als hij reeds twee maal op Belgisch grondgebied is terruggekomen; De eiser legt goed uit het Belgische grondgebied in 2006 verlaten hebben; Hij legt eveneens uit dat ten gevolge van de feiten waarvan hij het slachtoffer is gewesst, hij heeft besloten om een nieuw leven te creëren ; Hij heeft de kennis van zijn nieuwe echtgenote over Belgisch grondebied gedaan; Kracht van zijn gehechtheid voor haar, heeft hij besloten om in Marokko terug te keren teneinde het te presenteren aan zijn familie ; Nochtans was het niet de enige reden van zijn komst; Inderdaad, de aanvrager, een sahwaroui activist, heeft besloten door te gaan om aan diverse evenementen en bijeenkomsten in verband met zijn strijd deel te nemen ; De andere partij verklaarde dat de informatie niet geloofwaardig genoeg zijn omdat hij naar marokko terugging; Hij beslot in 2013 naar Marokko terug te gaan om aan verschillende organisaties deel te nemen; Tijdens dit bezoek, werd hij gevolgd door de geheime diensten; Hij was aangehouden en vastgehouden gedurende 48 uur; hij werd beschuldigd van morele en financiële steun aan politieke gevangenen; Hij eindelijk verliet het grondgebied van Marokko ; De verklaringen van de aanvrager demonstreert geloofwaardig karakter van de feiten dat hij de slachtoffer was De aanvrager geef ook een certificaat van de Vereniging van Sahar aanse gemeenschap in België ; De aanvrager geeft ook persartikels die de toestand van het gevaar in sahara tonen; Wanneer hij naar Marokko teruggaat, kan de aanvrager veeel meer dan een detentie lijden;”*

2.3. Verzoeker beperkt zich aldus tot het stellen dat hij de waarheid sprak en bevestigt een versie van de feiten. Verzoeker gaat echter niet in op de bevindingen van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij vertrokken is uit Marokko in 2006 omwille van een vrees voor vervolging als lid van de Sahrawi bevolkingsgroep en hij omwille van dezelfde reden niet kan terugkeren naar zijn land.

2.4. Er wordt niet betwist dat verzoeker behoort tot de Sahrawi bevolkingsgroep. De commissaris-generaal meent terecht dat niet aannemelijk is dat verzoeker in 2005 zwaar vervolgd werd omwille van zijn Sahrawi herkomst en beweerdelijke deelname aan bijeenkomsten van zijn gemeenschap. Immers verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat hij voor diefstal gedurende 48 uur door de politie gearresteerd was in Gulmim. Pas op het CGVS verklaart verzoeker dat de feiten in Laayoun afspelen, dat hij voor de rechtbank van eerste aanleg moest verschijnen en tot drie maanden gevangenis veroordeeld werd voor het plegen van diefstal en hij deze uitzat in de ‘Zwarte Gevangenis’ van Laayoun. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat indien verzoeker een onwaar verhaal kan vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken, het niet aannemelijk is dat hij het tweede -volgens hem ware- en duidelijk ernstiger relaas niet kon vertellen. Verzoeker brengt hiertegen geen verweer. Er kan dan enkel worden vastgesteld dat verzoeker een asielaanbouw opbouwt naarmate de procedure liep.

2.5. Voorts kan de bestreden beslissing gevolgd worden waar er op gewezen wordt dat verzoekers handelwijze niet strookt met zijn vermeende vrees voor vervolging nu hij in 2006 legaal met zijn eigen paspoort het land verlaten heeft (CGVS p.3; Verklaring DVZ punt 33) en hij tot twee keer toe vrijwillig legaal naar Marokko terugreisde om persoonlijke familiale redenen, nl. in november 2012 en april 2013. Verzoekers bewering dat hij in 2013 deelnam aan een meeting van de Yakout in Tan Tan is een loutere bewering. Daargelaten dat niet wordt aangetoond of aannemelijk gemaakt dat verzoeker door de

veiligheidsdiensten werd ondervraagd over zijn aanwezigheid in Marokko, dan nog kan niet worden ingezien waarom verzoeker hiervoor internationale bescherming dient te krijgen nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker werd ondervraagd als vermeende politieke opposant. Verzoeker was daarbij nog fundamenteel strijdig in de redenen waarom hij beweerdelijk werd ondervraagd (Dienst Vreemdelingenzaken: financiële en morele steun verleende aan politieke gevangenen die vastzitten in de gevangenis van Laayoun terwijl hij op het CGVS verklaart dat hij werd aangehouden en ondervraagd over zijn deelname aan een samenkomst van Yakout). Ten slotte en niet in het minst is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker telkens zonder problemen Marokko in en uit kan reizen indien hij zou worden aanzien als een politiek activist of indien hij in de negatieve aandacht zou staan van zijn autoriteiten.

2.6. De Raad kan de commissaris-generaal ook bijtreden waar gesteld wordt *“Uw schrik voor repatriëring kan bezwaarlijk overtuigen daar u in 2012 vrijwillig uw familie ging bezoeken en u in 2013 dan nog eens terugkeerde om nota bene aan een vergadering/bijeenkomst van Yakout deel te nemen. Een eventuele verklaring dat dit zes/zeven jaar na uw vertrek was, doet hieraan, gezien het profiel dat u zich aanmeet, geen afbreuk. Bovendien kan het niet overtuigen dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een asielprocedure: u geeft immers zelf aan hier opgevangen te zijn geweest door een oom en is het bijgevolg niet logisch dat u zich, eventueel met diens hulp, niet bevraagd zou hebben over de mogelijkheden om hier bescherming, en dus asiel, aan te vragen. Daarenboven blijkt uit uw administratief dossier dat u verschillende keren een aanvraag tot regularisatie hebt ingediend, waaruit overduidelijk blijkt dat u wel degelijk uw verblijf hier wilde legaliseren en uw weg vond naar de bevoegde instanties. Verder blijkt uit uw administratief dossier dat u zich hier in 2009 (Brussel) en in 2012 (Luik) tot de vertegenwoordiging van uw autoriteiten hebt gewend om uw paspoort te vernieuwen en u hier ook in slaagde (zie bundel ‘Dossier overgemaakt aan het CGVS’, dd. 06.10.2014 punt B ‘Andere nuttige documenten’). Uit deze door u gevoerde handelswijze kan niet anders dan geconcludeerd worden dat de door u beweerde vrees ten aanzien van uw autoriteiten bezwaarlijk kan overtuigen.”*

2.7. De door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande. Immers verzoekers identiteit staat niet ter discussie, en het attest van het ACSF over zijn deelname in Frankrijk aan 'alle activiteiten' georganiseerd door deze organisatie is een vaststelling waaraan ook in het verzoekschrift niets wordt toegevoegd.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. De aangehaalde ontvankelijke middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK